

KINDERPERSPECTIEF

door Edy Hoekema-Mennes.

We zijn met de fiets gekomen, mijn vader en ik.

Ik bij hem achterop, met mijn benen wijduit langs de fietstassen en mijn handen in zijn jaszakken.

Eigenlijk mag je niet naar de kerk fietsen, maar mijn vader is organist en dan mag het wel.

We gaan naar binnen door de smalle achterdeur naast de kosterswoning. Hier mogen geen gewone mensen komen. Het ruikt er naar bloemkool, ajakkes! Ik hoop niet dat wij dat vanmiddag ook eten.

Mijn vader klimt over de smalle wenteltrap naar boven. Zijn tas in zijn ene hand; met zijn andere hand opent hij het luik naar de orgelzolder. Als ik ook boven ben, laat hij het zware luik met een klap weer op zijn plaats vallen.

Hij schuift de donkerhouten orgelbank op, knipt de lamp aan en haalt de handle van de motor naar beneden. Achter het schot begint een zacht gezoem. Ik schuifel achter hem langs naar mijn plek aan de andere kant van de orgelbank. Hier zit ik iedere zondagmorgen. Het is er lekker warm en schemerig. Er staat een klein bankje en daar leg ik de tekenspullen op die mijn vader in zijn orgeltas had meegenomen.

Ik ga een extra-mooie tekening voor mijn moeder maken, want zij is over een paar dagen jarig. Door de gaatjes van het schot kan ik de kerk in kijken, maar ik mag er niet mijn neus of vingers doorheen steken. Dan kunnen de kerkgangers mij zien en dat mag niet. 'Stilzijn hoor!' fluistert mijn vader. Dat zegt hij iedere week.

Na een tijdje komt de dominee binnen. Ik geef mijn vader een seintje dat hij moet stoppen met spelen. De dominee loopt stap voor stap de preekstoel op en begint dan te bidden; heel langzaam, het galmt door de kerk. Eigenlijk moet je nu je ogen dichtdoen en je handen vouwen; maar als niemand je ziet dan hoeft dat niet.

Mijn vader heeft de psalmen en gezangen die de dominee tijdens de dienst opnoemt altijd op een briefje staan. Dan kan hij ze alvast opzoeken. Ik mag dat ook wel eens doen en alvast de volgende psalm klaarleggen.

Wanneer hij speelt, heeft hij zo'n speciale orgelgezicht. Zo kijkt hij thuis nooit. Hij moet ook veel met zijn voeten spelen; dan kijkt hij naar beneden of ze wel goed terecht komen. Daar is hij aan gewend, dus meestal gaat dat prima. Ik hoor ten-minste niks raars.

Als de preek begint, komt mijn vader bij me zitten en geeft me drie pepermuntjes. 'Niet krakken hoor,' fluistert hij. Het duurt altijd erg lang voordat de dominee 'Amen' zegt en de mensen weer mogen hoesten. Gelukkig kan ik dan ook lekker lang doorgaan met tekenen, want niemand kan me hier zien.

Na de dienst vraagt mijn vader, al orgelspelend: 'Kijk jij eens even. Staat er bij de deur nog iemand te luisteren of zijn ze allemaal al weg?' Als de kerk leeg is, ruimen we alles weer op; boeken en tekeningen in de grote tas, de motor uit, de lamp uit. Beneden in het domineeskamertje rammelt er nog iemand met geld. Gelukkig hoeven wij nooit wat te betalen.